

Давній шлях

Говард Лавкрафт

Мене б не втримали в руках,
В ту ніч знайшов я давній шлях,
Зійшов на гору й бачу їх -
Поля зі спогадів моїх.
Впізнав я дерево й стіну,
З часу, що вже давно минув,
Знайомими здались мені
Сади й хатинки вдалині.
Я й тіні знав, що будуть там,
Як місяць пізній явить нам
З-за Замана гори лице,
Години три - й засяє все.
І стежка круто як пішла,
Кінчаючись край неба тла,
Не мав страху я перед тим,
Що бути могло за гребнем цим.
Я не звертав, а ніч все йшла,
Бліда, як фосфор вже імла,
Фронтон, стіна у ферми теж
Біліють вздовж стежини меж.
"До Данвіча дві милі", тут
Знайомий камінь і маршрут,
Ще десять кроків догори,
Й світанок вже замайорить...

Мене б не втримали в руках,
В ту ніч знайшов я давній шлях,
Зійшов на гребінь і узрів
Долину згублених мерців:
Над Замана горою - ріг,
То злющий місяць-молодик,
Бур'ян руїн осяяв він -
Ніколи я не знав тих стін.
Люмінесценція боліт,
Кігтів туману дивний вид -
Неначе, глузувало все,
Що місце знав колись я це.

Крізь це безумство бачив я,
Минуле щастя - то брехня...
І вже не стежкою я, йой,
Спускаюсь, у діл мертвий той,
Імлою йду і вже за крок,
Чумацького Шляху зірок...
Мене б не втримали в руках,
В ту ніч знайшов я давній шлях.

Переклад Віталія Гречки